

FRANK HERBERT
DUNE RAHİBELER
MECLİSİ

Çeviren
Dost Körpe

Geçmişî tekrarlayacak olanlar tarihin öğretilme şeklini kontrol etmelidir.

—Bene Gesserit Kodası

Gulâm bebek ilk Bene Gesserit akslotl tankından çıkarıldığında Başrahibe Ana Darwi Odrade, Merkez Bina'nın tepesindeki özel yemek salonunda sessiz sedasız bir kutlama düzenlenmesini emretti. Şafak yeni söküyordu ve Odrade'nin Meclis'inin diğer iki üyesi –Tamalane ile Bellonda– bu saatte çağrılmaktan hoşlanmamış gibiydiler; Odrade kahvaltının bizzat kendi aşçısı tarafından hazırlanmasını emretmişti oysa.

Çok fazla işleri olduğunu, “böyle saçmalıklara zaman harcamayacaklarını” söyleyerek yakındıklarında Odrade, “Her kadın kendi babasının doğumunu görme şansına erişemez,” dedi alayla.

Bir tek yaşlı Tamalane içten içe eğlenir gibiydi.

Bellonda tombul yüzünü ifadesiz tutmayı sürdürüyordu ki o söz konusu olduğunda bu genellikle kaç çatmak demektir.

Odrade, *Bell, Başrahibe Ana'nın göreceli olarak lüks yaşam tarzını kıskanmaktan kurtulamamış olabilir mi?* diye merak etti. Odrade'nin evi mevkisinin belirgin bir göstergesiydi fakat onun Kız Kardeşlerinden üstün oluşundan çok görevlerinin büyüklüğünü yansıtıyordu. Küçük yemek salonu, yemekler sırasında danışmanlarının görüşlerini dinlemesine olanak veriyordu.

Bellonda sağa sola bakınıyordu; gitmek için sabırsızlandığı belliydi. Odrade mesafeli Bellonda'nın soğuk kabuğunu kırma-ya çok uğraşmış ama başaramamıştı.

“O bebeği kucağıma alıp da *Bu babam*, diye düşünmek çok tuhaf hissettirdi,” dedi Odrade.

“Bunu ilk söylediğinde de duymuştum!” Bellonda karından, neredeyse bariton denebilecek kadar kalın bir sesle konuşmuştu; söylediği her sözcük biraz hazımsızlık çekmesine yol açmıştı sanki.

Fakat Odrade'nin buruk şakasını anlamıştı. Eski Başar Mi-

les Teg sahiden de Başrahibe Ana'nın babasıydı. Odrade de bu yeni gulâmı üretmek için gerekli hücreleri bizzat (tırnaklarıyla kazıyarak) toplamıştı; Tleilax tanklarının aynısını yapmayı başarırlarsa uygulayacakları uzun vadeli bir "muhtemel plan"ın parçasıydı bu. Fakat Bellonda, Rahibeler Birliği'ni ilgilendiren böylesine hayati bir konuda Odrade'nin şakasına gülmektense Bene Gesserit'ten kovulmayı yeğlerdi.

"Böyle bir zamanda fazla ciddiyetsizlik bu bence," dedi Bellonda. "O gözü dönmüş kadınlar kökümüzü kazımak için peşimize düştüler, sense kalkmış kutlama yapmak istiyorsun!"

Odrade biraz çaba harcayarak, sakın bir sesle konuşmayı başardı. "Saygın Analar yerimizi biz hazırlanamadan keşfederlerse bu moralimizi yüksek tutmayı başaramamız yüzünden olacak belki de."

Odrade'nin gözlerinin içine sessizce bakan Bellonda'nın bakışlarında can sıkıcı bir suçlama vardı: *O korkunç kadınlar şimdiden on altı gezegenimizi yok ettiler!*

8 Odrade o gezegenleri Bene Gesserit'in malı olarak düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu. Kıtık Zamanları ve Dağılış'tan sonra kurulan gevşek organizasyonlu konfederasyon, gezegen hükümetleri konfederasyonu birtakım hayati hizmetler ve güvenilir haberleşme imkânları için Bene Gesserit'e muhtaçtı fakat eski güç odakları hâlâ varlıklarını sürdürüyordu... CHOAM, Uzay Loncası, Tleilaxlılar, Bölünmüş Tanrı Kilisesi rahiplerinden geriye kalanların oluşturduğu gruplar, hatta Balıklarla Konuşanlardan oluşan paralı asker kuvvetleri ve hizipçi topluluklar. Bölünmüş Tanrı, insanoğluna bölünmüş bir imparatorluk miras bırakmıştı... Dağılış'tan dönen Saygın Anaların saldırıya geçip ortalığı kasıp kavurmasıyla birlikte de bütün o gruplaşmalar bir anda anlamını yitirmişti. Geleneklerini büyük ölçüde koruyan Bene Gesseritler saldırının ana hedefiydi doğal olarak.

Bellonda bu Saygın Ana tehdidini asla pek aklından çıkarmıyordu. Odrade'nin tanıdığı bir zayıflıktı bu. Bellonda'nın yerine başka birini geçirmenin eşiğinde tereddütte durduğu zamanlar oluyordu fakat bugünlerde Bene Gesserit'te bile hi-

zipler vardı, Bell'in mükemmel bir organizasyoncu olduğunu da kimse yadsıyamazdı. Onun sayesinde Arşivler ilk kez bu kadar verimli kullanılıyordu.

Bellonda vahşice bir ısrarla izlerini süren avcılar adlarından bile bahsetmeden Başrahibe Ana'ya hatırlatmayı başarmıştı ki sık sık yaptığı bir şeydi bu. Böylece de Odrade'nin bu sabah oluşturmayı umduğu sakin zafer havası berbat olmuştu.

Yeni gulâmı düşünmeye zorladı kendini. *Teg!* Gulâmın orijinal anıları canlandırılabilirse Rahibeler Birliği kendilerine hizmet eden gelmiş geçmiş en iyi Başar'a bir kez daha sahip olacaktı. Bir Mentat Başar'a! Başarıları Eski İmparatorluk'ta şimdiden efsaneleşmiş bir askeri dehaya.

Fakat Dağılış'tan dönen bu kadınlara karşı Teg bile yetersiz kalabilir miydi?

Var olabilecek tüm tanrılar adına, Saygın Analar bizi bulmamalı! Henüz değil!

Teg'e dair, rahatsız edici bilinmeyenler ve olasılıklar çok fazlaydı. Dune'un yok edilişi sırasında ölmeden önce yaptıkları, bir sır perdesinin ardında gizliydi. *Gammu'da Saygın Analar çileden çıkaracak bir şeyler yapmış olmalı. İntiharsı bir şekilde Dune'da kalıp savaşması, onları öyle gözü dönmüşçe tepki verecek kadar kızdırmaya yetmezdi.* Teg'in Dune felaketinden önce Gammu'da geçirdiği günlere dair ufak tefek söylentiler dolayıyordu. Gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyormuş! Teg bunu yapmış mıydı? Atreides genlerindeki vahşi yetilerin bir yenisi mi belirmişti? Mutasyon muydu? Yoksa Teg'e dair efsanelerden biri miydi altı üstü? Rahibeler Birliği gerçeği en kısa sürede öğrenmeliydi.

Bir çömez üç kahvaltı tepsisi getirdi; Rahibeler çabucak yedi... Sanki bu dikkat dağıtıcı işi bir an önce aradan çıkarmalıydılar çünkü boşa zaman harcamak tehlikeydi.

Diğerlerinin gitmesinden sonra bile Odrade, Bellonda'nın dile getirmedeği korkularının sarsıcı etkisinden kurtulamadı.

Kendi korkularımın da.

Kalkıp geniş pencereye gitti; bu pencere, alçak çatıların öte-

sindeki, Merkez Bina'yı çevreleyen meyvelik ve mera halkasının bir kısmına bakıyordu. Henüz bahar sonu olmasına karşın o ağaçlar şimdiden meyve vermeye başlamıştı. *Yeniden doğuş. Bugün yeni bir Teg doğdu!* Bu düşünceye sevinç türünden bir his eşlik etmedi. Karşısındaki manzara genellikle Odrade'nin içini açardı fakat bu sabah değil.

Gerçekten güçlü yönlerim neler? Gerçeklerim neler?

Başrahibe Ana olarak sahip olduğu imkânlar muazzamdı: Hizmetindekilerin derin sadakatine, Teg'in eğittiği bir Başar'ın komutasındaki bir orduya (Başar, askerlerinin büyük bir kısmıyla birlikte çok uzağa, eğitim gezegeni Lampadas'ı korumaya gitmişti), zanaatkârlara ve teknisyenlere, Eski İmparatorluk'un dört bir yanına yayılmış casus ve ajanlara, Saygın Analar'dan korunmak için Rahibeler Birliği'nden medet uman sayısız işçi-ye ve yaşamın şafağına dek uzanan Diğer Bellekler taşıyan onca Rahibe Ana'ya sahipti.

10 Odrade, Rahibe Anaların en güçlü yönünün doruğunu temsil ettiğini sahte bir gurura kapılmadan biliyordu. Aradığı bilgileri kendi kişisel anılarında bulamazsa etrafındakilere başvurması yeterliydi. Makinelerde depolanmış verilerden de faydalanabilirdi fakat öyle verilere doğuştan güvensizlik duyduğunu itiraf ediyordu.

İkincil bellek olarak taşıdığı o diğer yaşamlarda, o alt farkındalık katmanlarında keşfe çıkmak istedi canı. Diğerlerinin deneyimleri sayesinde, içinde bulundukları zor duruma parlak çözümler bulabilirdi belki. Tehlikeli! İnsan varyasyonlarının çokluğu karşısında büyülenerek saatlerce kendini kaybedebilirdi kişi. Diğer Bellekleri öylece dengede, kullanılmaya hazır halde bırakmak ve ancak gerektiğinde aralarına inmek daha iyiydi. Bilinç... Dayanak noktası ve Odrade'nin kimliğine tutunmasını sağlayan şey buydu.

Duncan Idaho'nun tuhaf mentat metaforu işe yaradı.

Özfarkındalık: Evrenin içinden geçerken yeni görüntüler toplayan, karşılıklı aynalar... Bitimsizce yansıtıcı. Sonsuzun sonlu görünmesi, bilinç analogunun sezilen sonsuzluk parçacıklarını taşıması.

Odrade kelimesiz farkındalığını açıklamaya bu kadar yaklaşan bir başka tanım duymamıştı. Idaho buna “özelleşmiş karmaşıklık” demişti. “Toplanır, bir araya gelir ve düzen sistemle-rimizi yansıtırız.”

Bene Gesseritler de insanların evrim tarafından, düzen sağ-lamak üzere tasarlanmış varlıklar olduğunu düşünürdü.

Peki peşimize düşen o azgın kadınlara karşı ne işimize yaraya-cak bu? Onlar evrimin hangi dalında? Evrim, Tanrı'nın bir başka adı mı yoksa?

Kız Kardeşlerine böyle “gereksiz spekülasyonlardan” bah-setse onunla alay ederlerdi.

Yine de Diğer Belleklerinde yanıtlar *olabilirdi*.

Ahhhh, ne baştan çıkarıcı!

Kuşatılmış benliğini geçmiş kimliklere izdüşürmeyi ve o zamanlarda yaşamının nasıl bir şey olduğunu hissetmeyi öyle arzuluyordu ki. Bunun çekiciliğine her an kapılabilme tehlike-si tüylerini ürpertiordu. Farkındalığının kenarlarında Diğer Benliklerin toplandığını hissediyordu. “*İşte böyleydi!*” “*Hayır! Daha çok şöyleydi!*” Ne ağgözlüydüler. Geçmiş canlandırırken çok ihtiyatlı ve seçici olmak gerekirdi. Bilincin anlamı, canlı ol-manın özü de bu değil miydi zaten?

Geçmişten seçtiklerini bugünle karşılaştı: Sonuçları öğren.

Bene Gesseritlerin tarihe yaklaşımıydı bu... Antik zaman-larda yaşamış Santayana'nın şu sözü hepsinin hayatında kar-şılık buluyordu: “*Geçmiş hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdur.*”

Odrade, Bene Gesserit'in gücünün en yoğun olduğu yer olan Merkez'de nereye baksa bu yaklaşımın yansımaları görü-yordu. Faydalılık... Egemen konsept buydu. Bene Gesserit'in çalışma merkezinde pek az şeyin işlevsizleşmesine ve sırf nos-talji adına korunmasına göz yumulurdu. Rahibeler Birliği'nin arkeologlara ihtiyacı yoktu. Rahibe Analar tarihi içlerinde ta-şıyordu zaten.

Odrade'nin yüksek penceresinin manzarası, sakinleştirici etkisini yavaşça (her zamankinden çok yavaşça) gösterdi.

Odrade'nin gözlerinin aktardığı şey... İşte bu, Bene Gesserit'in düzeniydi.

Fakat Saygın Analar her an bu düzeni sona erdirebilirdi. Rahibeler Birliği'nin durumu, Tiran'ın egemenliği altındayken katlandıkları durumdan çok daha kötüydü şimdi. Odrade'nin vermek zorunda olduğu kararların çoğu tiksiniçti artık. Çalışma odası, orada yapılan şeyler yüzünden sevimsizleşmişti.

Palma'daki kalemizi gözden çıkarsak mı?

Bellonda'nın sabahleyin verdiği, şimdi masanın üstünde bekleyen raporda bu öneri yer alıyordu. Odrade raporun altına "Evet" yazdı.

*Gözden çıkaralım çünkü Saygın Analar çok yakında saldırı-
cak ve Palma'dakileri korumamız da, tahlile etmemiz de mümkün
değil.*

O tek sözcük yüzünden bin yüz Rahibe Ana ve kim bilir kaç çömez, aday ve başkaları ya ölecekti ya da başlarına daha da kötü şeyler gelecekti. Ayrıca, Bene Gesserit'in gölgesinde yaşayan bütün o "sıradan insanları" da unutmamak gerekirdi.

Böyle kararların gerginliği Odrade'yi daha önce hiç hissetmediği bir şekilde yoruyordu. Ruhsal bir yorgunluk muydu bu? Ruh diye bir şey var mıydı ki? Odrade öyle derin bir bitkinlik hissediyordu ki kaynağına bilinciyle inemiyordu. Çok, çok, çok yorgundu.

Bellonda bile gerginlik belirtileri sergiliyordu, Bell de iyice saldırganlaşmıştı. Bir tek Tamalane etkilenmez gibi görünüyordu fakat Odrade'yi kandırmıyordu bu. Tam, üstün gözlem yaşına gelmiş ve o yaşa gelebilen her Rahibe'nin edindiği bu özelliği kazanmıştı. O zaman, gözlemler ve yargılar dışında hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Bunlar da pek söylenmez, ancak buruşuk yüzlerdeki anlık ifadelerle açığa vurulurdu. Tamalane bugünlerde çok az konuşuyordu, sözleri de neredeyse gülünç denecek kadar kısaydı.

"Daha fazla yok-gemi al."

"Sheeana'ya brifing ver."

"Idaho'nun kayıtlarını incele."

“Murbella’ya sor.”

Bazen sadece homurdanıyordu, sanki sözcükler ona ihanet edebilirmiş gibi.

Bu arada, avcılar uzayda Rahibeler Meclisi Gezegeni’nin yerine dair ipucu aramayı sürdürüyordu.

Odrade en mahrem düşüncelerinde, Saygın Anaların yok-gemilerini yıldızlar arasındaki o sonsuz denizlerde gezinen korsan gemileri olarak görüyordu. Gerçi onlar kurukafalı ve çapraz kemikli siyah bayraklar çekmiyordu ama korsandılar sonuçta. Romantik bir tarafları yoktu kesinlikle. *Öldürün ve yağmalayın! Başkalarının kanından servet edinin. O enerjiyi tüketin ve kanla kayganlaştırılmış yollarda katil yok-gemilerinizi yapın.*

Bu doğrultuda gitmeyi sürdürürlerse o kırmızı kayganlaştırıcıda boğulacaklarının farkında da değillerdi.

Saygın Anaların geldiği yerde, Dağılıp insanların gittiği yerlerde şu tek fikre saplantıyla odaklanmış hiddetli kişiler olsa gerek: Haklayın onları!

Böyle fikirlerin serbestçe yayılmasına izin verilen bir evren tehlikeliydi. İyi uygarlıklarda böyle fikirlerin palazlanmamasına, hatta doğma fırsatlarının bile olmamasına özen gösterilirdi. Tesadüfen veya kazayla ortaya çıkarlarsa da hemen çarpıtılmaları gerekirdi çünkü yayılma eğilimi gösterirlerdi çoğunlukla.

Odrade, Saygın Anaların bunu görmemesine, görseler bile aldırımlarına şaşıyordu.

“Onlar zırdeli,” demişti Tamalane.

Bellonda, “Ksenofobi,” diye itiraz etmişti.... Hep başkalarını düzeltirdi, sanki Arşivlerin kontrolüne sahip olmak gerçekliği daha iyi kavramasını sağlıyormuş gibi.

Odrade, *İkisi de haklı*, diye düşündü. Saygın Analar histerik davranıyordu. Bütün *yabancılar* düşman gözüyle bakıyorlardı. Görünüşe göre güvendikleri yegâne insanlar seksle köleleştir-dikleri erkeklerdi, onlara da ancak bir ölçüde güveniyorlardı. Murbella’nın *(tek Saygın Ana tutsağımız)* dediğine göre, o erkeklerin üstündeki kontrollerinin sağlamlığını sürekli sınıyorlardı.

“Bazen birini sırf kızdıkları için, başkalarına ibret olsun diye

ortadan kaldırırlar.” Murbella’nın bu sözü şu soruyu akla getiriyordu ister istemez: *Bize de ibret olsun diye mi saldırıyorlar? “Bakin! Bize karşı gelmeye cüret edenlerin sonu işte böyle olur!”*

“Onları tahrik ettiniz bir kere,” demişti Murbella. “Artık sizi yok edene kadar durmazlar.”

Yabancıları haklayın!

Tuhaf bir şekilde dolaysızdılar. Odrade, *Kartlarımızı doğru oynarsak bu onlar için bir zayıflık*, diye düşündü.

Gülünç denecek kadar aşırılaştırılmış bir ksenofobi mi?

Bu çok mümkündü.

Odrade çalışma masasına yumruğunu indirdi; Başrahibe Ana’nın davranışlarını sürekli izleyen Rahibelerin bu hareketi görüp kaydettiklerini biliyordu. Her taraftaki iletişim-gözlerine ve artlarındaki gözlemci Rahibelere hitaben konuştu.

“Savunmaya çekilip bekleyecek değiliz! Bellonda kadar şişmanladık (bunu duyunca sinirden köpürsün bakalım!); yenilmez bir toplum ve kalıcı yapılar oluşturduğumuzu sandık.”

Odrade tanıdık odaya bakındı.

“Burası da zayıflıklarımızdan biri!”

Çalışma masasının ardındaki koltuğuna oturdu; mimarlık ve toplum planlaması (onca şey varken!) üstüne düşünmeye başlamıştı nedense. Eh, Başrahibe Anaların hakkıydı bu!

Rahibeler Birliği’nin yerleşim merkezlerinin rastgele büyüdüğü nadirdi. Var olan yapıları (Gammu’daki eski Harkonnen Kalesi gibi yapıları) devraldıklarında bile değiştirirlerdi. Küçük paketler ve mesajlar göndermek için pnömotüpler isterlerdi. Şifreli mesaj göndermek için de ışıkbantları ve sert ışın projektörleri. Bene Gesseritler güvenli iletişim ustası olduklarına inanırdı. Önemli mesajları çömez ve Rahibe Ana ulaklar taşırdı (amirlerini hayal kırıklığına uğratmaktansa intiharı yeğlerlerdi).

Odrade dışarıda, penceresinin ve bu gezegenin ötesinde uzanan o mükemmelen organize edilip personellendirilmiş ağını zihninde canlandırabiliyordu; bu ağda, her Bene Gesserit diğerlerinin bir uzantısıydı. Rahibeler Birliği’ne ölümüne

sadıktılar. Aralarından kimileri yoldan çıkabilir, hatta bunu şaşırtıcı bir şekilde yapabiliirdi (örneğin Tiran'ın babaannesi Leydi Jessica) fakat ancak bir noktaya kadar. Çoğunun böyle sapmaları geçici olurdu.

Ve bütün bunlar bir Bene Gesserit örüntüsüydü. Bir zayıflıktı.

Odrade, Bellonda'nın korkularına içten içe hak verdiğini itiraf ediyordu. *Ama böyle şeylerin yaşam zevkimi tamamen kaçırmasına izin vermeyeceğim!* Tam da o çığırından çıkmış Saygın Anaların istediği şeye boyun eğmek olurdu bu.

Odrade tavandaki iletişim-gözlerine bakarak, "Saygın Analar gücümüzü istiyorlar," dedi. *Düşmanlarının kalplerini yiyen ilkel vahşiler gibi. Eh... Onlara bir şey yedireceğiz kesinlikle! Hazmedemeyeceklerini de çok geç anlayacaklar!*

Çömezler ve adaylar için hazırlanan ön dersler dışında, Rahibeler Birliği'nde atasözleri pek kullanılmazdı fakat Odrade'nin şiar edindiği birtakım sözler vardı: "*Birileri tarlayı sürmeli.*" Epey canlanmış halde işinin başına eğilirken kendi kendine gülümsemi. Bu oda, bu Rahibeler Birliği, bunlar onun bahçesiidi ve ayıklanacak yabani otlar, ekilecek tohumlar vardı. *Ve gübre. Gübreyi unutmamalı.*

İnsanoğlunu Altın Yol'umdan geçirmek üzere yola çıktığımda, onlara hiç unutmayacakları bir ders vereceğime söz verdim. İnsanların sözleriyle inkâr etseler de eylemleriyle sürekli doğruladıkları bir şey var. Barış adını verdikleri huzur ve güvenlik ortamını aradıklarını söylerler. Oysa bunu söylerken bile nifak ve şiddet tohumları atmakla meşguldürler.

—TANRI İMPARATOR II. LETO

Demek o kadın bana Örümcek Kraliçe diyor!

Yüce Saygın Ana yüksek bir platformun üstündeki ağır koltuğunda arkasına yaslandı. Sessizce kıkırdadıkça, pörsümüş memeleri titriyordu. *Ağıma takılınca başına gelecekleri biliyor tabii! Emip kurutacağım onu; yapacağım bu.*

Kasları huzursuzlukla seğiren o sıradan yüzlü ve ufak tefek kadın, görüşme odasının tavan pencerelerinden gelen ışıkla aydınlanan sarı fayans zeminine baktı. Orada şiga telleriyle bağlanmış bir Rahibe Ana yatıyordu. Tutsak mücadele etmeye kalkmıyordu. Şiga teli bu açıdan mükemmeldi. *Kıpırdayacak olursa teller kollarını koparır!*

Yüce Saygın Ana içinde oturmakta olduğu bu odayı büyüklüğünün yanı sıra başkalarından alınmış olması sebebiyle de seviyordu. Bu üç yüz metrekairelik mekân, Lonca Seyrüsefercilerinin Kavşak'ta yapacağı toplantılar için tasarlanmış bir yerdi; Seyrüsefercilerin her biri devasa bir tankın içinde gelirdi. Sarı zeminde yatmakta olan tutsak, enginlikteki bir zerreydi.

Bu güçsüz şey, Başrahibe Ana'sı olacak kadının bana taktığı lakabı fazla neşeyle söyledi!

Yüce Saygın Ana, *Ama yine de çok hoş bir sabah,* diye düşündü. Fakat bu cadılar üstünde ne işkence ne de zihin sondaları işe yarıyordu. Her an intiharı seçebilecek birine nasıl işkence edilebilirdi ki? Bunu yapabilirdi! Onların acıyı bastırma yöntemleri de vardı. Bu ilkel insanlar pek kurnazdı.

Üstüne üstlük kadın shere almıştı! O lanet ilacı kullanan

birinin cesedi sondalar tarafından yeterince incelenemeyecek kadar çabuk ürüdü.

Yüce Saygın Ana bir yardımcısına işaret etti. Yardımcısı yerde yatan Rahibe Ana'yı ayağıyla dürttüğten sonra Yüce Saygın Ana'nın bir başka işareti üzerine, tutsağın şiga tellerini asgari ölçüde hareket edebileceğı kadar gevşetti.

Yüce Saygın Ana, "Adın ne, ocuk?" diye sordu. Yaşlılıktan kısık ve hırıltılı çıkan sesinde sahte bir sevecenlik vardı.

"Bana Sabanda derler." Temiz, genç bir ses; sondaların acısını henüz hissetmemiş.

Yüce Saygın Ana, "Zayıf bir erkeğı yakalayıp köleleştirmemi-zi izlemek ister misin?" diye sordu.

Sabanda buna nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Bu konuda uyarılmışlardı. "Ölürüm daha iyi." Yukarıya, güneşte fazla kalmış kuru kök rengindeki o çok yaşlı yüze bakarak, sakince söylemişti bunu. Kocakarının gözlerindeki o tuhaf turuncu benekler. Gözetmenler bunun öfke belirtisi olduğunu söylemişlerdi.

Yaşlı kadının üstünden gevşekçe sarkan o kırmızı sarılı, siyah ejderha desenli, önu açık cüppe ve altındaki, kırmızı renkli tek parça streç giysi onu iyice sıksa gösteriyordu.

Bu cadılar hakkında yine *Kahrolasılar!* diye düşünürken bile Yüce Saygın Ana'nın yüz ifadesi değışmedi. "Seni ele geçirdiğimiz o küçük, pis gezegende görevin neydi?"

"Gençlere öğretmenlik yapıyordum."

"Maalesef senin o gençlerin hiçbirini sağ koymadık." *şimdi niye gülümsüyor! Beni sinirlendirmek için! İşte bu yüzden!*

Yüce Saygın Ana, "Genlerine cadı Sheeana'ya tapmalarını mı öğretiyordun?" diye sordu.

"Onlara niye bir Rahibe'ye tapmalarını öğreteyim ki? Sheeana'nın hoşuna gitmez bu."

"Gitmez derken... Onun hayata geri döndüğünü ve senin onu tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Sadece sağları mı tanırız?"

Bu genç cadının sesi nasıl da net ve korkusuzdu. Otokont-

rolleri takdire şayandı fakat bu bile onları kurtaramazdı. Ancak bu Sheeana kültürünün ısrarla sürmesi tuhaftı. Kökünün kazınması gerekecekti elbette; cadıların kendilerinin yok edilmekte olduğu gibi yok edilmesi gerekecekti.

Yüce Saygın Ana sağ elinin serçeparmağını kaldırdı. Hazır bekleyen bir yardımcısı elinde şırıngayla tutsağa yaklaştı. Bu yeni ilaç bir cadının dilini belki çözer, belki çözmezdi. Önemi yoktu.

Enjektör boynuna dokununca Sabanda yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye sonra öldü. Hizmetkârlar cesedi dışarı taşıdı. Ceset tutsak Futarlara yem edilecekti. Futarların pek işe yaradığı yoktu ya. Tutsakken üremiyor, en basit emirlere bile uymuyorlardı. Surat asıp bekliyorlardı, o kadar.

Bazen içlerinden birinin “Terbiyeciler nerede?” diye sorduğu oluyordu. Veya insansı ağızlarıyla başka faydasız laflar ediyorlardı. Yine de Futarlar zevkli işlerde kullanılabiliyordu. Tutsak edilebilmeleri de zayıflıklarının göstergesiydi. Tıpkı bu ilkel cadılar gibi zayıftılar. *Cadıların saklandığı yeri bulacağız. Zaman meselesi sadece.*

Alelade ve sıradan şeyleri yeni bir açıdan gösterebilen bir insan korkutucu olabilir. Fikirlerimizin değişmesini istemeyiz. Böyle talepler karşısında tehdit edildiğimiz hissine kapılırız. “Önemli şeyleri zaten biliyorum!” diye düşünürüz. Sonra Değiştirici gelir ve eski fikirlerimizi bir kenara atar.

—ZENSUFİ USTASI

Miles Teg, Merkez’in etrafındaki meyve bahçelerinde oynamaktan hoşlanırdı. Odrade onu daha emeklerken getirmişti buraya. Teg’in en eski anılarından biri: Henüz iki yaşını yeni bitirmişken gulâm olduğunu bilmesi, bu sözcüğün anlamını bilmesi de.

“Sen özel bir çocuksun,” demişti Odrade. “Çok yaşlı bir adamdan alınan hücrelerle yaptık seni.”

Büyümüş de küçülmüş bir çocuk olmasına ve Odrade’nin sözlerinden biraz rahatsızlık duymasına karşın, ağaçların altındaki gür yaz çimenlerinin arasında koşmak o sırada Teg’in daha çok ilgisini çekmişti.

Daha sonra meyveliklere tekrar tekrar gitmişti; Odrade ve kendisine öğretmenlik yapan diğerleri hakkında da elinden geldiğince izlenim toplamıştı. Odrade’nin de bu gezintilerden kendisi kadar zevk aldığını daha en başlarda fark etmişti.

Dört yaşındayken, bir ikindi vakti Odrade’ye, “İlkbahar en sevdiğim mevsim,” demişti.

“Benim de.”

Teg yedi yaşındayken, önceki hayatında Rahibeler Birliği’nin ona oldukça ağır sorumluluklar yüklemesine neden olan holografik belleğe ve çok parlak bir zekâya sahip olduğunun şimdiden anlaşılmaya başlandığı sıralarda, bu meyve bahçelerinin onu çok derinden etkilediğini hissetmişti ansızın.

Anımsayamadığı anılara sahip olduğunu ilk fark ediydi bu. Büyük bir kaygıyla Odrade’ye dönmüş ve ikindi güneşinin arkadan vurduğu kadına, “Hatırlayamadığım şeyler var!” demişti.

“Bir gün hatırlayacaksın,” demişti Odrade.

Teg karşıdan gelen parlak ışık yüzünden kadının yüzünü görememişti, Odrade'nin sesi de kendisinin olduğu kadar Teg'in de içindeki büyük ve gölgeli bir yerden gelmişti.

Teg o sene, hücreleriyle kendisinin yeni hayatını başlatan Başar Miles Teg'in hayatını araştırmaya girişmişti. Odrade tırnaklarını göstererek, bu işin nasıl yapıldığını biraz açıklamıştı. "Tırnaklarımla boynundan minik doku parçaları kazıdım... Derisinin hücreleri ve içerdikleri şeyler seni canlandırmamız için yeterliydi."

O sene, meyve bahçesinde yoğun bir şey vardı; meyveler her zamankinden iri ve ağırdı, arılar da çıldırmış gibiydi.

"Güneyde çöl genişliyor da ondan," demişti Odrade. Çiyle tazeleşmiş sabah havasında, meyve yüklü elma ağaçlarının altından yürürlerken Teg'in elini tutuyordu.

Teg ağaçların arasından güneye bakarken, yaprakların arasından süzülen gün ışığı onu bir an büyülemişti. Çöl hakkında yaptığı araştırmalardan sonra, buradaki etkisini hisseder gibi olmuştu.

"Ağaçlar sonlarının yaklaştığını sezebilir," demişti Odrade. "Canlılar tehdit altındayken daha çok ürer."

"Hava çok kuru," demişti Teg. "Çöl yüzünden olmalı."

"Bazı yaprakların kahverengileştiğini ve kenarlarının kıvrıldığını fark ettin mi? Bu yıl çok fazla sulama yapmak zorunda kaldık."

Odrade'nin onunla konuşurken nadiren tepeden bakar tavırla davranması Teg'in hoşuna gidiyordu. Genellikle iki eşit insan gibi konuşuyorlardı. Teg kahverengi, kıvrık yaprakları görmüştü. Çölün işiydi bu.

Meyve bahçesinin içlerinde bir süre durup kuşları ve böcekleri dinlemişlerdi. Civardaki bir meranın yoncalarıyla ilgilenmekte olan arılar ne olduğunu merak edip gelmişti fakat Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde serbestçe gezinen herkes gibi Teg'in de feromon kokusu değiştirilmişti. Arılar vızıldayarak Teg'in yanından geçerken bu kokuyu alınca işlerine, goncalara geri dönmüşlerdi.

Meyveler. Odrade batıyı göstermişti. *Şeftaliler.* Teg gösterilen yere bakmıştı. Ve evet, doğularındaki meranın ardında kiraz ağaçları vardı. Teg dallarının reçine kaplı olduğunu görmüştü.

Odrade tohum ve fidanların bin beş yüz yıl kadar önce, ilk yok-gemilerle buraya getirilip sevgiyle, özenle ekildiğini söylemişti.

Teg'in hayalinde toprağa dalan, fidanların etrafındaki toprağa pat pat vuran, dikkatle sulama yapan ve ilk Rahibeler Meclisi Gezegeni ekinlikleriyle binalarının etrafındaki, yabani otlarla kaplı meraları çitlerle, sığırları içeride tutacak çitlerle çevreleyen eller canlanmıştı.

O zamanlar, Rahibeler Birliği'nin Rakis'ten kaçırdığı dev kumsolucanı hakkında bilgi toplamaya başlamıştı bile. O solucanın ölümüyle, kumalabalığı denen yaratıklar çıkmıştı ortaya. Çölün genişlemesinin sebebi kumalabalıklarıydı. Bu olayların tarihinde, Teg'in bir önceki enkarnasyonu olan, "Başar" denen adamın da payı vardı. Başar, Saygın Analar denen korkunç kadınların Rakis'i mahvetmesi sırasında ölmüş, büyük bir askerdi.

Teg böyle konuları hem çok ilginç hem de rahatsız edici buluyordu. İçinde birtakım boşluklar, anılarla dolu olması gereken yerler hissediyordu. Bu boşluklar rüyalarında onu çağırıyordu. Bazen de gündüzdüşlerine kapılıp simalar görüyordu. Seslerini duyar gibi oluyordu. Bazen de bazı şeylerin ismini kimse söylemeden biliyordu. Özellikle de silah isimlerini.

Büyük önem taşıyan şeyler belirliyordu bilincinde. Bu gezegenin tamamı çöle dönüşecekti, bu değişimi başlatan da Saygın Anaların Teg'i yetiştiren bu Bene Gesseritleri öldürmek istemeleri idi.

Teg hayatını yöneten Rahibe Analara karşı sık sık huşu duyuyordu... O siyah cüppeli, sert insanların masmavi gözleri tamamen aksızdı. Bunun sebebinin baharat olduğunu söylüyorlardı.

Teg kendisine bir tek Odrade'nin gerçekten sevgi gösterdiğini düşünüyordu, ki Odrade *çok* önemli biriydi. Herkes ona Başrahibe Ana diyordu ve Odrade meyvelikte baş başa olduk-

ları zamanlar dışında Teg'in de öyle demesini söylemişti. Fakat yalnız olduklarında Teg sadece Ana diyebilirdi.

Teg dokuz yaşındayken, hasat vaktine yakın bir zamanda, Merkez'in kuzeyinde bulunan elma bahçelerinde sabah yürüyüşü yaparlarken üçüncü yükseltinin hemen ardında karşısına çeşitli bitkilerle kaplı, ağaçsız bir çukurluk çıktı. Odrade elini Teg'in omzuna koyup onu durdurdu ve yeşilliklerle minik çiçeklerin arasında uzanan dar patikanın siyah renkli basma taşlarına hayranlıkla baktılar. Odrade tuhaf bir ruh halindeydi. Teg bunu kadının sesinden anladı.

"Sahiplik ilginç bir meseledir," dedi Odrade. "Biz mi bu gezegenin sahibiyiz, yoksa o mu bizim sahibimiz?"

"Buranın kokularını sevdim," dedi Teg.

Odrade omzunu bırakıp hafifçe iterek Teg'i önden yürümeye teşvik etti. "Buraya güzel kokulu bitkiler ettik, Miles. Aromatik, şifalı bitkiler. Onları dikkatle incele, kütüphaneye dönünce de araştı. Ah, üzerlerine basmaktan çekinme!" dedi, Teg'in yolundaki bir bitkinin etrafından dolanmaya davrandığını görünce.

Teg yeşil sülükdallara sağ ayağıyla sertçe bastı ve keskin kokuları içine çekti.

"Üzerlerine basılınca güzel kokular yayacak şekilde üretilirler," dedi Odrade. "Gözetmenler sana nostaljiyle nasıl başa çıkılacağını öğretiyorlar. Nostaljinin çoğunlukla koklama duygusuyla harekete geçtiğini söylediler mi?"

"Evet, Ana." Teg dönüp az önce bastığı yere bakarak, "Bu biberiye," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Odrade pürdikkat kesilmişti.

Teg omuz silkti. "Biliyorum işte."

"Bu bir orijinal anı olabilir." Odrade'nin sesinde memnuniyet vardı.

O hoş kokulu çukurlukta yürümeyi sürdürürlerken Odrade'nin sesi tekrar düşünceli bir tona büründü. "Her gezegenin kendi karakteri vardır, bizse üzerlerine Eski Dünya'nın motiflerini çizeriz. Bazen pek benzemez ama burada başardık."

Odrade eğilip asit yeşili bir bitkinin ince bir dalını kopardı. Dalı parmaklarının arasında ezip burnuna götürdü. “Adaçayı.”

Başrahibe Ana haklıydı fakat Teg bunu nereden bildiğini bilmiyordu.

“Bu kokuyu yemeklerden almıştım. Melanj gibi bir şey mi?”

“Tat verir ama bilinç düzeyini değiştirmez.” Odrade kalkıp olanca boyuyla Teg’e tepeden baktı. “Burayı iyi belle, Miles. Atalarımızın dünyaları yok oldu ama burada köklerimizin bir kısmını canlandırdık.”

Teg, Odrade’nin kendisine çok önemli bir şey öğretmekte olduğunu sezdi. “Niye bu gezegenin bize sahip olup olmadığını merak ediyorsun, Ana?” diye sordu.

“Rahibeler Birliğim bu dünyanın kâhyası olduğumuza inanıyor. Kâhya ne demek, bilir misin?”

“Arkadaşım Yorgi’nin babası Roitiro gibi. Yorgi, en büyük ablasının günün birinde çiftliklerinin kâhyası olacağını söylüyor.”

“Doğru. Bazı gezegenlerde, bildiğimiz diğer insanlardan daha uzun süre kaldığımız olur ama kâhyayız sadece.”

“Rahibeler Meclisi Gezegeni sizin değilse kimin peki?”

“Belki de hiç kimsenin. Sana bir soru: Rahibeler Birliğim ve bu gezegen birbirini nasıl etkiledi sence?”

Teg başını kaldırıp Odrade’nin yüzüne, sonra da indirip kendi ellerine baktı. Rahibeler Meclisi Gezegeni şu an onu etkilemekte miydi?

“İçimizde bırakılan izlerin çoğu derinde.” Odrade, Teg’in elini tuttu. “Gel haydi.” Hoş kokulu, ağaçlık, küçük vadiden çıkıp Roitiro’nun arazisine tırmandılar; çıkarlarken Odrade konuşuyordu.

“Rahibeler Birliği’nin botanik bahçeler yarattığı enderdir,” dedi. “Bahçeler sadece göze ve burna değil, çok daha fazlasına hitap etmeli.”

“Mideye?”

“Evet, her şeyden önce bizi beslemeliler. Bahçeler gıda üretir. O arkadaki küçük vadiden, mutfaklarımız için gıda toplarız.”

Teg, Odrade'nin sözlerinin içine aktığını, boşlukları doldurduğunu hissediyordu. Asırlık planların uygulandığını seziyordu: Ağaçlar bina kirişlerinin yenilenmesinde ve havza setlerinin inşasında kullanılıyordu; bitkiler göl ve nehir kıyılarının toprağında uflanma olmasını engelliyor, yüzey toprağını yağmur ve rüzgârdan koruyor, deniz kıyılarında ve hatta tatlısularda balıklar için üreme alanı teşkil ediyordu. Bene Gesseritler ayrıca ağaçları gölgelik ve barınak olarak ya da çimenliklere ilginç gölgeler düşürmekte kullanıyordu.

"Ağaçlar ve diğer bitkilerle sembiyotik ilişki halindeyiz," dedi Odrade.

"Sembiyotik mi?" Bu yeni bir sözcüktü.

Odrade bu sözcüğün anlamını, Teg'in zaten deneyimlediğini bildiği bir şeyle, başkalarıyla birlikte mantar toplama işiyle açıkladı.

"Mantarlar ancak dost köklerle birlikte büyür. Her birinin özel bir bitkiyle sembiyotik ilişkisi vardır. Büyüyen her canlı ihtiyaç duyduğu bir şeyi bir başka canlıdan alır."

24

Odrade uzun uzadıya açıklamayı sürdürdükçe sıkılan Teg bir ot öbeğine tekme savurdu, ardından da kadının o rahatsız edici tavrıyla gözlerini kendisine dikip baktığını gördü. Yanlış bir şey yapmıştı. Deminki bitkilerin üstüne basılabiliyorsa bu otları tekmelemek niye yanlıştı ki?

"Miles! Otlar rüzgârın yüzey toprağını erozyonla nehir dip-leri gibi zor yerlere götürmesini önler."

Teg bu ses tonunu tanıyordu. Azarlayıcı. Teg aşağıya, tekmelediği otlara baktı.

"Bu otlar sığırlarımızı besliyor. Bazılarının tohumlarını ek-meklerimize ve başka gıdalarımıza katıyoruz. Bazı uzun otlar rüzgârı kesiyor."

Teg *bunu* biliyordu! Konuyu dağıtmak için, "Rüzgârı mı kesiyor?" diye sordu.

Odrade gülümsemeyince Teg onu kandırabileceğini düşünmekle hata ettiğini anladı. Kaderine razı olarak, Odrade'nin ders vermeyi sürdürmesini dinledi.

Odrade'nin söylediğine göre, çöl geldiğinde muhtemelen en son yok olacak bitkiler üzüm asmalarıydı çünkü kazıkköklüleri yerin yüzlerce metre altına kadar inerdi. Önce meyve ağaçları ölecekti.

“Neden ölmeleri gerek?”

“Daha önemli canlılara yer açmak için.”

“Kumsolucanlarına ve melanja.”

Teg, Bene Gesserit'in varlığını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu melanj ile kumsolucanları arasındaki bağlantıyı bilmesinin Odrade'nin hoşuna gittiğini gördü. Bu ilişkinin nasıl işlediğine emin değildi fakat bir çember hayal ediyordu: *Kumsolucanından kumalabalığına ve ardından melanja, sonra da tekrar baştan.* Bene Gesseritler de bu çemberden ihtiyaç duydukları şeyi alıyordu.

Bütün bu derslerden hâlâ sıkılmış olan Teg, “Bütün bu şeyler zaten ölecekse niye kütüphaneye dönüp adlarını öğreniyoruz ki?” diye sordu.

“Çünkü sen insansın ve insanlar her şeyi sınıflandırma, yafalama ihtiyacı duyar derin bir şekilde.”

“Neden öyle şeyleri adlandırmak zorundayız ki?”

“Çünkü adlandırdığımız şeyi sahipleniriz. Yanıltıcı ve tehlikeli olabilen bir sahiplik hissine kapılırız.”

Kadın lafı döndürüp dolaştırıp *sahiplik* meselesine getirmişti yine.

“Benim sokağım, benim gölüm, benim gezegenim,” dedi Odrade. “Benim verdiğim isim, sonsuza dek. Bir yere ya da şeye verdiğin isim sen ölmeden önce bile unutulabilir; belki fatihler o ismi değiştirmez, kibar bir jest olarak... Veya insanların korkuyla anımsayacağı bir isim olsun diye.”

“Dune,” dedi Teg.

“Zekisin!”

“Saygın Analar Dune’u yaktı.”

“Bulurlarsa bize de aynı şeyi yapacaklar.”

“Başar’ınız olursam öyle bir şey yapamazlar!” Teg bunu düşünmeden söylemişti fakat az çok doğru olabileceğini hissetti

sonra. Kütüphane kayıtlarına göre, Başar'ın savaş meydanında görünmesi bile düşmanlarını korkudan tir tir titretmeye yetti.

Odrade, Teg'in aklından geçenleri bilirmiş gibi, "Başar Teg savaşa gerek kalmamasını sağlayabilmesiyle de meşhurdur," dedi.

"Ama düşmanlarınızla savaştığı da olurdu."

"Dune'u sakın unutma, Miles. Başar orada öldü."

"Biliyorum."

"Gözetmenler sana Caladan'ı öğretmeye başladılar mı?"

"Evet. Bende tarih kitaplarında Dan diye geçiyor."

"İsimler, Miles. İsimler ilginç anımsatıcılardır ama başka bağlantıları da vardır ki çoğu insan bunları görmez. Sıkıcı tarih, değil mi? İsimler... Kolaylık sağlayan imleyiciler mi, genellikle senin türünden olanlarla işe yaranan?"

"Sen benim türümden misin?" Tam olarak bu kelimelerle olmasa da bu soru Teg'in aklının bir köşesinde olmuştu hep.

"Biz Atreides'iz, sen ve ben. Caladan'ı araştırmaya geri dönerken bunu aklında tut."

Meyveliklerden ve bir meradan geçerek, dallarının arasından Merkez görülen tepeciğe geri döndüklerinde Teg idari binaları ve etraflarında engel teşkil eden plantasyonları bambaşka bir gözle gördü. Çitli yoldan inip kemerin altından Birinci Sokak'a girerlerken bunu düşündü.

Odrade, Merkez için, "Canlı bir mücevher," derdi.

Giriş kemerinin altından geçerlerken Teg başını kaldırıp, yakıcıyla yazılmış sokak ismine baktı. O isim süslü Bene Gesserit tarzında, akıcı ve zarif bir şekilde, Galach dilinde yazılmıştı. Bütün sokak ve bina isimlerinde aynı yazı tipi kullanılmıştı.

Teg merkezde etrafına, ilerilerindeki meydanın suları dans eden fiskiyeli havuzuna, zarif ayrıntılara bakarken, insan olmanın derinliğini hissetti. Bene Gesseritler burayı tam olarak anlayamadığı şekillerde destekleyici kılmışlardı. Teg'in derslerde ve meyve bahçesi gezintilerinde öğrendiği basit ve karmaşık şeyler yeni anlamlara bürünüyordu. Bu içindeki gizil mentat-

lıktan kaynaklanan bir tepkiydi fakat Teg bunu bilmiyor, güvenilir belleğinin bazı ilişkilerin yerini değiştirip onları yeniden düzenlemiş olduğunu seziyordu sadece. Birden durup geldikleri yöne, kapalı sokağın kemeriyle çerçevelenmiş meyve bahçesine baktı. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Merkez'den toplanan dışkılardan metan ve gübre elde ediliyordu. (Teg fabrikayı bir Gözetmen'le gezmişti). Metan, pompaları ve soğutma sisteminin bir kısmını çalıştırıyordu.

“Neye bakıyorsun, Miles?”

Teg nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Fakat Odrade'nin bir güz ikindisinde onu topterle Merkez'in üstünde gezdirerek bütün bu ilişkileri “genel hatlarıyla” anlattığını hatırladı. O sırada sadece sözcükler vardı fakat şimdi sözcükler anlam kazanmıştı.

Odrade topterde, “Elimizden geldiğince kapalı bir ekolojik ortam yarattık,” demişti. “Hava Kontrol'ün uyduları iklimi denetliyor ve akış hatlarını düzenliyor.”

“Niye öyle durmuş meyve bahçesine bakıyorsun, Miles?” Kadının sesindeki tahakküme karşı Teg'in savunması yoktu.

27

“Ornitopterde buranın güzel ama tehlikeli olduğunu söylemiştin.”

Birlikte tek bir topter gezisi yapmışlardı. Odrade, Teg'in neden bahsettiğini hemen anladı. “*Ekolojik döngü.*”

Teg döndü ve başını kaldırıp ona bakarak bekledi.

“Kapalılık,” dedi Odrade. “Yüksek duvarlar inşa edip değişimi dışarıda tutmak ne kadar cazip. Burada, kendimizden memnun halde, konfor içinde çürümek.”

Odrade'nin sözleri Teg'i huzursuzlandırdı. Bunları daha önce de duyduğunu hissediyordu... Başka bir yerde, elini tutan başka bir kadından.

“Her türlü kapalı ortam yabancı nefretinin serpilmesini kolaylaştırır,” dedi Odrade. “Bunun hasadı acı olur.”

Sözleri harfiyen aynı olmasa da verdikleri ders aynıydı.

Teg, Odrade'nin yanında sessizce yürüdü; kadının avucundaki eli terlemişti.

“Niye o kadar suskunsun, Miles?”

“Sizler çiftçisiniz,” dedi Teg. “Siz Bene Gesseritler çiftçilik yapıyorsunuz aslında.”

Odrade ne olduğunu hemen anladı; Teg’in aldığı mentat eğitimi, o farkında olmasa da ortaya çıkıyordu. Şimdilik bu konuda fazla üstüne gitmemek en iyisiydi. “Büyüyen her şey bizi ilgilendirir, Miles. Bunu anlayabilmen zekice.”

Ayrılırlarken (Odrade kulesine, Teg ise okul bölümündeki odasına dönecekti) kadın, “Gözetmenlerine gücün ince kullanım yöntemleri üstünde daha fazla durmalarını söyleyeceğim,” dedi.

Teg yanlış anladı. “Lazer silahlarıyla eğitime başladım bile. Çok iyi olduğumu söylüyorlar.”

“Ben de öyle duydum. Ama elinle tutamayacağın silahlar vardır. Onları sadece zihninle kullanabilirsin.”